

„Ali pa se bojé“, opomnil je Lenkovič, „da jih pobije nahujskano ljudstvo kakor patra frančiškana.“

„Kaj se vse godi!“ mrmral je glavar. „Razpor, nered, poboj na vseh koncih in krajih, ko bi imela vladati sloga znotraj, da bi imela vojska zunaj uspeh.“ Lenkovič je gledal predse in mislil si svoje; sodnik pa se je zagovarjal, da ima mnogo premalo moči, da bi mogel krotiti toliko vojaštva.

Tako se je ponesrečil sprejem deželnega glavarja Herbarta Turjačana, čigar prihod je sicer zadušil na zunaj nered, a ni zadušil srda in sovraštva, ki je telo v srcih. Jezdci so bili razjahali in razkropili se iskat hlevov za konje in okrepčila zase; Lenkoviča pa je pridržal glavar in rotil ga, naj neljubi dogodki ne motijo njunega prijateljstva, ki je tolike važnosti za obrambo skupne domovine; naročal mu je, naj izrazi v njegovem imenu očetom frančiškanom iskreno sožalje nad veliko nesrečo; zločinec da ne odide ostri kazni; vabil ga je na kosilo, da razžene jasno vino skrbi oblake.

Glavarja je pač pozdravljalo, ko je jezdil v kapitel, par krikov: Živio Turjačan! živela nova vera! a razvedrilo mu to ni temnega lica.

Lenkovič pa je hitel najprej zahvalit pogumnega tujca, ki se je bil poprej tako hrabro potegnul zanj. Krepko sta si stisnila mladeniča roke in občudovala drug drugega plemeniti obraz, čvrsto postavo, gibko vedenje in ponosno samosvest. Bila sta skoro

iste starosti, vendar je bil videti mirnejši Lenkovič starejši poleg kipeče mladosti novega znanca.

„A s kom mi je čast govoriti?“ vprašal je Lenkovič.

„Moje ime je Gregor“, dejal je mladenič in zardel. „Drugo ime si moram šele priboriti z umom in mečem. Morebiti“, pomolčal je nekoliko, „bodete kmalu slišali o njem; a sedaj še ni vredno, da se imenuje. Ne zamerite torej, da vam je prikrijem.“

„Kakor vam drago. Dolgo ne more ostati skrito ime takega junaka. A kaj namerjate s svojimi izborni oboroženimi hlapci? Vstopite v moje krdelo in pojdite z nami na vojsko! Ali pa vas jaz priporočim Turjačanu.“

Siv plamen je švignil mladeniču iz očij, ustnice so se stisnile, in srepo je gledal Lenkoviča, ki se je začuden takoj pokesal svojih besedij. Obrnil je pogovor drugam in vabil ga na svoj grad, da ga spodobno pogosti.

„Jaz vas častim, gospod Lenkovič“, dejal je naposled mladenič, „ker se tako moško potegujete za vero naših očetov. Tudi jaz sem se zanjo boril po Nemškem, Francoskem, Holandskem. V dveh dneh, če Bog dá, vas spomnim vaše ponudbe, in drago mi bo pod vašim praporom pokazati, če sem se kaj naučil v tujini.“

Lenkovič je odšel zamišljen, kdo da bi bil mladi junak; ta pa je sedel zopet v senco k tovarišem, ki so se v tujem jeziku razgovarjali med seboj. (Dalje.)

Na nebes . . .

Na nebes neizmernem oboku
zvezda je zatrepetala;
vzdrhtela je . . . in raz obnebj
v teme globine je pala . . .

Ne, ne . . . ni to zvezda nebeška —
to je le moje srce,
ki po prošlih sanjah mladostnih
pogreza se v žitja gorje . . .

Fr. Ks. Meško.